

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 13/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 729

“BẠN DỪNG CÓ NIỆM ĐỂ HỌC PHẬT THÌ KHÔNG THỂ VÀO CỬA”

Trong “*Kinh Kim Cang*”, Đức Phật nói: “*Dùng âm thanh, sắc tướng để cầu gặp Như Lai thì không thể gặp được*”. Nói một cách dễ hiểu, phải dùng tự tánh thanh tịnh, tâm không vọng niệm, tâm không mong cầu để học Phật thì mới có thành tựu. Chúng ta dùng tâm phân biệt, tâm vọng tưởng, tâm chấp trước để học Phật thì càng xa Phật. Phật pháp là từ nơi tâm thanh tịnh mà chúng ta dùng tâm phân biệt, tâm vọng tưởng, tâm chấp trước để học Phật thì không học được tầng cao của Phật pháp mà chỉ học được một chút phước báu rất nhỏ không đáng kể, chỉ là làm phước được phước, tu thiện thì được quả báo thiện chứ không vào sâu được Phật pháp. Muốn vào sâu được Phật pháp thì phải xa lìa phân biệt, vọng tưởng, chấp trước.

Học Phật pháp hoàn toàn không giống với thế gian học. Thế gian học thì người ta phải tìm tòi, nghiên cứu, phân tích, phản biện, còn Phật Pháp thì không như vậy. Nhiều người nghe hoài không hiểu vì còn nhiều vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chúng ta cứ nghe, không hiểu không sao. Hòa Thượng nói: “*Ta phải dùng tâm bình lặng mà tiếp nhận*”. Chúng ta vừa nghe vừa phân biệt, phân tích thì càng nghe càng sai. Chúng ta học để quên, nghe để quên chứ không phải nghe để nhớ, nhưng chúng ta không quên hẳn mà khi cần nhớ thì nhớ. Chúng ta không học thuộc lòng. Những điều chúng ta đã học hòa nhập vào trong tự tánh thanh tịnh của chúng ta, khi nào cần nhớ thì nhớ. Nếu là Phật pháp chân chính thì chúng ta cứ dùng tâm thanh tịnh, dùng tâm không phân biệt, không chấp trước mà tiếp nhận, hiểu được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, không phải là học cho nhiều, nói cho hay nhưng làm không được. Nhiều người phân tích rất hay, nói thao thao bất tuyệt, nói cho người khác nghe rất giỏi nhưng chính họ chưa làm được. Họ vẫn tự tư tự lợi, vẫn danh vọng lợi dưỡng, vẫn tham sân si mạn cho nên học không có lợi ích gì.

Tựa đề “*bạn dùng có niệm để học Phật*” có nghĩa là dùng tâm phân biệt chấp trước, dùng kiến thức lý giải để học Phật. Phật pháp không cần lý giải mà cần thực hành. Hòa Thượng nói: “*Không thực hành mà chỉ lý giải thì bạn trở thành nhà Phật học, chứ không phải là bạn học Phật*”. Người học Phật thì phải làm theo một cách triệt để thì mới có kết quả. Nhà Phật học thì nghiên cứu, hiểu sâu, phân tích rộng, nói hay nhưng không làm. Hòa Thượng đưa ra thí dụ: Chúng ta làm nhân viên ngân hàng, chúng ta khoe với mọi người là hàng ngày tiền qua tay chúng ta không biết là bao nhiêu nhưng đó không phải là tiền của chúng ta. Chúng ta nói hay, biết nhiều nhưng không làm được bao nhiêu. Chúng ta nghe người khác nói về sự thù thắng của nhà Phật nhưng chúng ta

nghe mà không biết, không cảm nhận được. Hòa Thượng nói: **“Họ nói hay đến mức hoa trời rơi rụng nhưng không nhận được lợi ích chân thật của Phật pháp”**.

Chúng ta hãy làm một cách triệt để đạo lý bố thí, đạo lý tặng quà. Bố thí giống một dòng nước, càng bố thí thì dòng nước càng trong xanh. Chúng ta ngăn chặn dòng nước thì dòng nước trở thành ao tù, úng thối, làm cho nguồn nước phía sau bị chặn lại.

Những lời Phật dạy đã được thời gian và không gian chứng nghiệm. Những lời Phật dạy đã được người xưa dùng cả đời mình chứng, làm ra biểu pháp cho chúng ta thì chúng ta cứ theo đó mà làm, không cần phải suy nghĩ. Chúng ta dùng tâm phân biệt, vọng tưởng, chấp trước, tuy có làm nhưng làm không triệt để nên cũng có một chút lợi ích nhưng kết quả không triệt để, lợi ích không trác tuyệt. Sự ngăn ngại ở nơi chính mình, chứ không phải ở nơi Phật.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta khởi tâm động niệm, tất cả tạo tác là nhân của chúng khổ”**. Chữ “chúng” ở đây là rất nhiều, “chúng khổ” là cái nhân của tất cả khổ. Trên **“Kinh Địa Tạng”**, Phật nói: **“Chúng sanh Diêm Phù Đề khởi tâm động niệm đều là tạo nghiệp”**. Chúng ta là phàm phu mê hoặc, phàm phu điên đảo, cho nên đừng bao giờ tin vào cách thấy, cách biết, cách làm của mình. Chúng ta phải dựa vào cách thấy, cách biết, cách làm của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền, của người xưa. Nhiều người to gan, tự cho mình là đúng, tự phán quyết, bắt mọi người phải làm theo ý mình mà không biết chính mình đã tạo ra nhân quả vô cùng to lớn.

Người xưa dạy chúng ta phải đứng trên vai của “người không lỗi”. “Người không lỗi” là Phật Bồ Tát, là Thánh Hiền nhân, là người xưa. Thế gian có câu: **“Nam nhi tự hữu xung thiên chí, hựu hương Như Lai hành xú hành”**, ý nói là sức trai phải có một chí hướng tung hoành bốn bể, phải tự làm, không cần phải đi theo lối mòn của Như Lai. Người ngày nay nghe nói vậy thì bày đặt, bắt chước theo.

Trong một buổi chia sẻ, có người muốn chất vấn tôi. Họ viết chữ Hán vào một tờ giấy để hỏi tôi. Tôi trả lời: **“Câu hỏi này cao quá! Trình độ của tôi không thể trả lời. Tôi không biết”**. Họ không còn tranh cãi, biện thuyết được nữa. Cuối buổi học, tôi nói: **“Mình đi theo lối mòn của người xưa, làm theo lời dạy của Phật Bồ Tát mà còn làm không giống, nếu tự làm theo một lối riêng, làm theo cách nghĩ, cách làm của mình thì chỉ có đọa lạc”**.

Phật nói: Phàm phu khởi tâm động niệm đều là mê, đều là tạo nghiệp. Hòa Thượng nói: **“Cái gì là mê? Chúng ta một ngày từ sáng đến tối đều vọng niệm. Đây chính là mê”**. Trong chân tâm không có vọng niệm, không có ý niệm, gọi là **“cảnh giới nhất như”**. Nếu có ý niệm thì sai rồi! Chỗ này chúng ta không hiểu cũng không sao, không hiểu mà cố đi tìm hiểu thì là sai. Đến lúc đủ thì chúng ta sẽ tự hiểu. Hòa Thượng nói: **“Ý niệm của bạn càng nhiều thì mê của bạn càng sâu. Không có ý niệm thì là Giác”**. Chúng ta nghe và dừng lại ở đó.

Có hai vị đứng nhìn lá phướn đang bay. Lá phướn là cờ Phật giáo. Một vị nói: **“Lá phướn động”**. Một vị nói: **“Gió động”**. Ngài Lục Tổ nói: **“Không phải phướn động, không phải gió động, mà tâm của nhân giả**

động". Tâm của các vị động. Chúng ta đem đạo lý dần trải hết tất cả mọi sự việc trong cuộc sống của chúng ta, chúng ta phân tích việc này xấu, việc kia tốt, cuối cùng vấn đề ở chính chúng ta. Học sinh lớp một chỉ hiểu lớp một. Học sinh lớp hai chỉ hiểu lớp hai. Họ vốn dĩ là như vậy. Chúng ta không thể yêu cầu người lớp ba phải hiểu lớp mười. Chúng chê trách họ rồi tự sinh phiền não. Tất cả mọi sự việc đều là do chúng ta khởi tâm động niệm.

Cái gì là Giác? "**Tâm thể là niệm**" chính là Giác. Bất giác là mê. Giác không có niệm. Có niệm là có phân biệt, có chấp trước. Từ phân biệt, chấp trước mà sinh phiền não. Cái tướng của "**Giác**" là trong tâm không có ý niệm. Tướng của mê chính là có niệm. "**Thể**" là thể chất. Chúng ta ngồi học nhưng không nhất tâm để học mà khởi vọng niệm "**trời hôm nay lạnh quá**", chính mình có phân biệt chấp trước nên thấy có nóng lạnh. Nếu chúng ta ngồi học mà có thể đi vào "**cảnh giới nhất như**" thì không bị lạnh, không bị xỏ mũi.

Hòa Thượng nói: "**Phàm phu chúng ta mê hoặc, một niệm sinh ra rồi một niệm mất đi. Một ngày từ sớm đến tối, chúng ta khởi lên không biết bao nhiêu vọng niệm. Tông chỉ của học Phật là phá mê khai ngộ. Nói một cách khác, dùng phương pháp của thế gian để học Phật pháp thì đáng lo rồi. Phương pháp thế gian làm học vấn đều là mê mà không có giác**". Nói cho dễ hiểu, phương pháp thế gian không diệt vọng tưởng. Trong phương pháp thế gian, càng khởi nhiều vọng tưởng, càng nhiều tìm tòi, phân biện, phân tích thì càng hay.

Người xưa nói: "**Tiên học lễ, hậu học văn**". Người ta cho rằng đây là rào cản làm cho học trò bị mất năng lực sáng tạo, mất năng lực phân biện. Tri thức của họ nhiều quá, họ quá vọng tưởng! Thật ra đây là chuẩn mực, là thước đo mà người Thầy Cô giáo cần làm ra để dẫn đạo cho người thế hệ sau. Bao nhiêu đời nay, không có ai bắt buộc ai điều gì. Cha Mẹ không nói với con: "**Con phải hiếu thảo với Cha Mẹ!**". Thầy giáo không nói với học trò: "**Con phải hiếu thảo với Thầy!**". Thước đo chuẩn mực làm người là đạo lý tự nhiên, người trên làm thì người dưới bắt chước học theo.

Hòa Thượng nói: "**Dùng phương pháp thế gian để học Phật thì đáng lo. Đem phương pháp thế gian làm học vấn mà học Phật pháp thì sai hoàn toàn. Bạn dùng có niệm để học Phật pháp, dùng tâm phân biệt chấp trước vọng tưởng để học Phật pháp thì bạn không thể vào cửa**". Nhà Phật có câu: "**Dứt đường ngôn ngữ, bật dấu tâm hành**". "**Dứt đường ngôn ngữ**" là cắt đường ngôn ngữ, "**bật dấu tâm hành**" là không còn chỗ để mà khởi tâm.

Trong pháp môn Tịnh Độ, ông già bà cả và người Thượng Căn Thượng Trí thành tựu. Người Thượng Căn Thượng Trí họ tiếp nhận, họ hiểu thấu đáo, họ thực tiễn, đạt đến được cảnh giới của "**lý nhất tâm bất loạn**", hay thấp hơn một chút là "**sự nhất tâm bất loạn**", hay thấp hơn nữa là "**niệm Phật thành khởi**". Chúng ta không học được theo người thượng trí thì học theo người hạ ngu. Chúng ta chưa ngu thì phải học ngu, tuy học ngu nhưng không ngu.

Lúc Hòa Thượng Tịnh Không còn trẻ, Ngài đến thăm một Lão Hòa Thượng. Lão Hòa Thượng nói: "**Thầy đi vào có gặp một người đàn ông vừa đi ra không?**". Hòa Thượng Tịnh Không trả lời: "**Dạ có, lúc người đó đi ra còn đung vào vai con**". Lão Hòa Thượng nói: "**Hôm nay chú ấy lại đến gạt tôi nữa đó!**". Hòa Thượng Tịnh

Không ngạc nhiên hỏi: “Sao Hòa Thượng biết người ta gạt mà vẫn để cho gạt?”. Lão Hòa Thượng trả lời: “Người này đã gạt tôi nhiều lần rồi, hôm nay vẫn muốn đến gạt nữa. Họ muốn gạt thì tôi để cho họ gạt, chẳng qua là họ muốn lấy tiền thôi mà”. Anh chàng lấy được tiền hơn hớ: “Ông này tu hành như vậy là quá ngu, bị mình gạt đến bốn lần mà còn chưa biết!”. Ai ngờ đâu Lão Hòa Thượng biết rõ ràng tường tận nhưng không chấp trước, không dính mắc, không phiền não.

Hòa Thượng nói: “**Trong lúc giảng giải, tôi thường nhắc mọi người phải ghi nhớ và phải biết vận dụng nó. Khi nghe Kinh phải “tuyệt tự tánh”. “Tuyệt tự tánh” có nghĩa là sau khi nghe rồi phải có thể tương ứng với tự tánh, nhất định không phải là một mặt vừa nghe, một mặt nghĩ tưởng xằng bậy. Vậy thì sai rồi!**”. Chúng ta phải để tâm bình lặng mà nghe, dùng tâm rộng không mà nghe, hiểu cũng tốt, không hiểu cũng tốt, không phân biệt, không cần ghi lại để tra từ điển, khi đủ sức hiểu thì sẽ hiểu. Rồi sẽ đến một ngày chúng ta “**hoát nhiên đại ngộ**”, tự nhiên hiểu ra “**thì ra là như vậy!**”. Giống như chúng ta trồng cây, đến một ngày nào đó thì hạt nảy mầm thành cây. Nếu chúng ta một mặt vừa nghe, một mặt nghĩ tưởng xằng bậy thì càng nghe càng không hiểu.

“**Tuyệt tự tánh**” chính là “**tâm thể lìa niệm**”. “**Tâm**” là tâm ta, “**thể**” là thể chất. Hòa Thượng nói: “**Chỉ cần từng câu từng câu nghe được rõ ràng tường tận, nhất định không có một chút phân biệt, vọng tưởng, chấp trước thì đây là “tuyệt tự tánh”. Tự tánh là không có vọng niệm. Nếu bạn đem tất cả những điều bạn nghe được lưu vào trong tâm thì bạn mê mà không Giác. Muốn “tuyệt tự tánh”, tiêu vào tự tánh thì chúng ta phải tâm thể lìa niệm**”.

Tàng thức của A Lại Gia Thức có một sức chứa kinh khủng và rất tinh vi, có thể ghi lại còn hơn cả chiếc máy ghi âm, không thể quên được. Nếu chúng ta dùng tự tánh thanh tịnh để lưu án kiện thì chúng ta không bao giờ quên. Ba mươi năm sau, khi gặp mặt lại người đó thì án kiện lại hiện ra rõ mồn một, chúng ta không quên. Tự tánh không có niệm mà bạn cố lưu lại trong lòng thì bạn làm cho tự tánh thanh tịnh bị nhiễm ô. Hòa Thượng nói: “**Bạn nghe Phật pháp mà đem tất cả đều nhớ vào trong tâm thì Phật pháp trở thành thế pháp. Học Phật như vậy thì dù trải qua vô lượng A Tăng kỳ kiếp vẫn không có thành tựu, phạm phu vẫn là phạm phu**”.

Bấy lâu nay, chúng ta dùng phương pháp học vấn thế gian để học Phật, cho rằng càng phân tích, càng vọng tưởng thì càng hay. Không lưu dấu mới là lưu dấu. Chỗ này chúng ta không hiểu cũng không sao, rồi sẽ đến lúc chúng ta tự hiểu. Tôi gieo hạt hành bo rô, tôi chờ ba ngày, bảy ngày mà không thấy hạt nảy mầm. Tôi tưởng là hạt đã bị hỏng. Đến khi được mười ngày thì hạt hành nảy mầm thành cây. Lúc đó tôi bỗng nhiên hiểu ra: “**Thì ra là vậy!**”

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!